Havnen

Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening

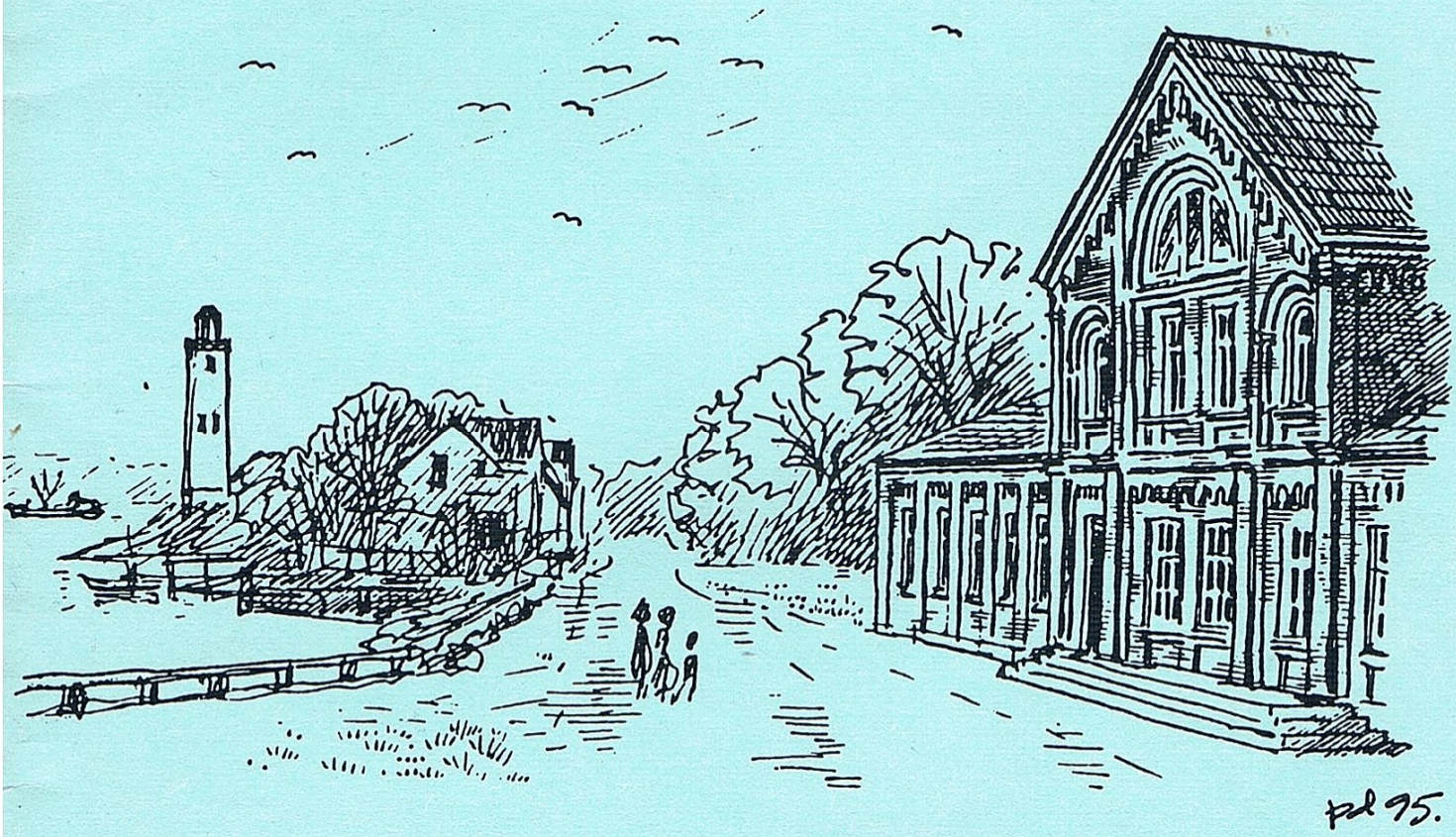

1
1997

Formand:
Skjold Christensen 64 48 12 41
Hovkrogvej 35, Kustrup

Næstformand:
Jørgen Lundsgaard 64 40 18 80
Lerbjergvej 9, Vejlby

Sekretær:
Finn Lopdrup Fauk 64 40 10 63
Toppen 34, Strib

Kasserer:
Arne Schmidt Andersen 64 40 10 53
Nørre Allé 37, Strib

Bestyrelsesmedlem:
Preben Lindvig Hansen 64 40 63 38
Tårupvej 31, Røjle-Tårup

Suppleanter:
Ketty Hansen
Kirsten Fauk

Revisorer:
Børge Jensen
Knud Warming

Revisorsuppleant:
Anna Kierkegaard-Hansen

Hvordan bliver man medlem?

Man kan ringe til et af bestyrelsesmedlemmerne, eller man kan indsende kontingentet til giro nr. 9 86 21 37, Vejlby-Strib Lokalhistoriske Forening, Nørre Allé 37, 5500 Middelfart.
Kontingentet er 50,00 om året pr. husstand.
Enkeltpersoner **i den gamle Vejlby-Strib kommune** betaler kun 35.00, - mens andre enkeltpersoner betaler 50.00

Bavnen

Vejlby Strib Lokalhistoriske Forening
Nr. 1 1997

INDHOLD:

Strib Badehotel/Strib Færgegård og Nordenbro **1**
Malerier fortæller **9**
En gammel regning **10**
Da Billeshave Skovmølle brændte **12**
To tyverier **15**
Aulby Skole 40 år den 1. februar 1994 **16**
100 år blev det ikke **18**
Fiskeskindsfabrikken i Strib **20**

Redaktion: Kirsten Fauk

Trykning: DS-TRYK, Fredericia
ISSN 0906-5008
SATS:
Poul Erik Nielsen/Jens Ulrik Thomsen
Næste nummer udkommer september 1997

Deadline 1. juli 1997

Forsiden: Stribs gamle banegård, nu desværre nedrevet i januar 1997. Tegning af Peter Dragsbo, 1995

Strib Badehotel/ Strib Færgegård og Nordenbro.

Af Anna Kierkegaard-Hansen

Erindringer

En varm augustsøndag i 1916 fik jeg mit første indtryk af hotellet, som det hed i daglig tale.

Min far havde 1. august overtaget Strib fyr, og min mor og jeg, der da var 5 år, var kommet fra København for at se til far og de nye omgivelser, der skulle danne rammen om vort hjem.

Mit første indtryk af Strib var Tjærepletten med de mange skanser og den dejlige flora. Dengang havde den ingen beboelseshuse udover en ruin af et gammelt tøjhus for fiskeredskaber. Tjærepletten hørte også under hotellet.

Det var søndag, og om eftermiddagen gik far, mor og jeg op ad den dejlige Hulvej. På toppen af den mødte vi den sydlige gavl af Strib Færgegård. I gavlen havde den en stor åben veranda overdækket med en altan for den øverste etage. Til højre for bygningen så jeg en stor græsplæne omkranset af mange træer og buske. Her var flere træborde med faste bænke, og ved et af dem sad en familie med en madkurv.

Vi fortsatte ad vejen ud for hotellet, der da var meget smallere end nu og brolagt. På begge sider var der rød- og hvidtjørn. I det fjerne kunne vi høre musik, og vi kom nu til koncertpavillonen på Nørre Alle. Den var en stor byg-

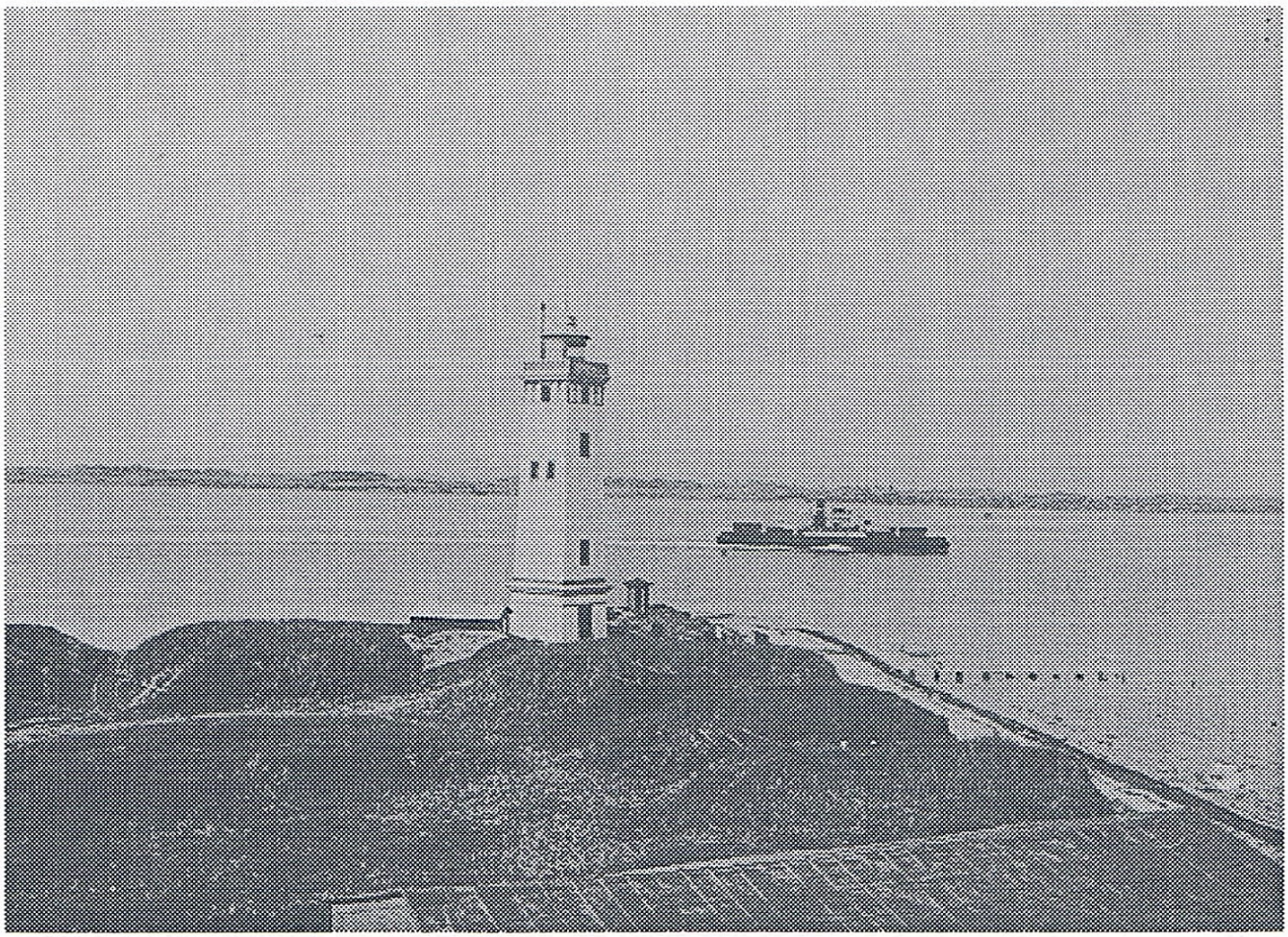

Strib Odde med fyret, bygget 1899 og skanserne fra Svenskekrigene i 1650´erne; det lille skur bag fyret er DSB´s håndrevne sirene.

ning, der på de tre sider var omgivet af en overdækket terrasse. Her var der restauration, koncertsal og dansesal. Midt for ud mod vandet havde terrassen en stor trappe ned til plænen og under denne var der toiletter.
Foran koncertsalen var der mange små hvide borde med stole, og far og mor satte sig ved et af dem og fik kaffe og kage, medens jeg fik sodavand. Nogle store drenge i hvidt tøj, sandsynligvis Frivilligt Drengeforbund, spillede for os, senere overtog nogle mørkklædte herrer musikunderholdningen.
Ved siden af koncertbygningen blot adskilt af en bred sti lå Cottagen, en stor hvid bygning, som havde værelser til sommergæster ligesom ovre på hotelbygningen.
På pladsen foran koncertbygningen var der en stor bred trappe, som førte ned til stranden. Her var der også skanser som på Tjærepletten og to rækker af små hvide badehuse, den ene for herrer og den anden for damer. De var bestemt for badegæsterne, men man kunne også købe adgangskort til bestemte tider på dagen. Det gjorde mine forældre i 1917, 18 og 19, da min far ikke ville, at vi badede fra vor egen strand på Tjærepletten 42, da DSB-færgerne sejlede så mange ture forbi os, og netop færgens wc`er blev hyppigt brugt ved ind- og udsejlingen. Senere badede vi ud for fyrets nordside.
Foruden de store bygninger Strib Færgegård, Koncertsalen og Cottagen be-

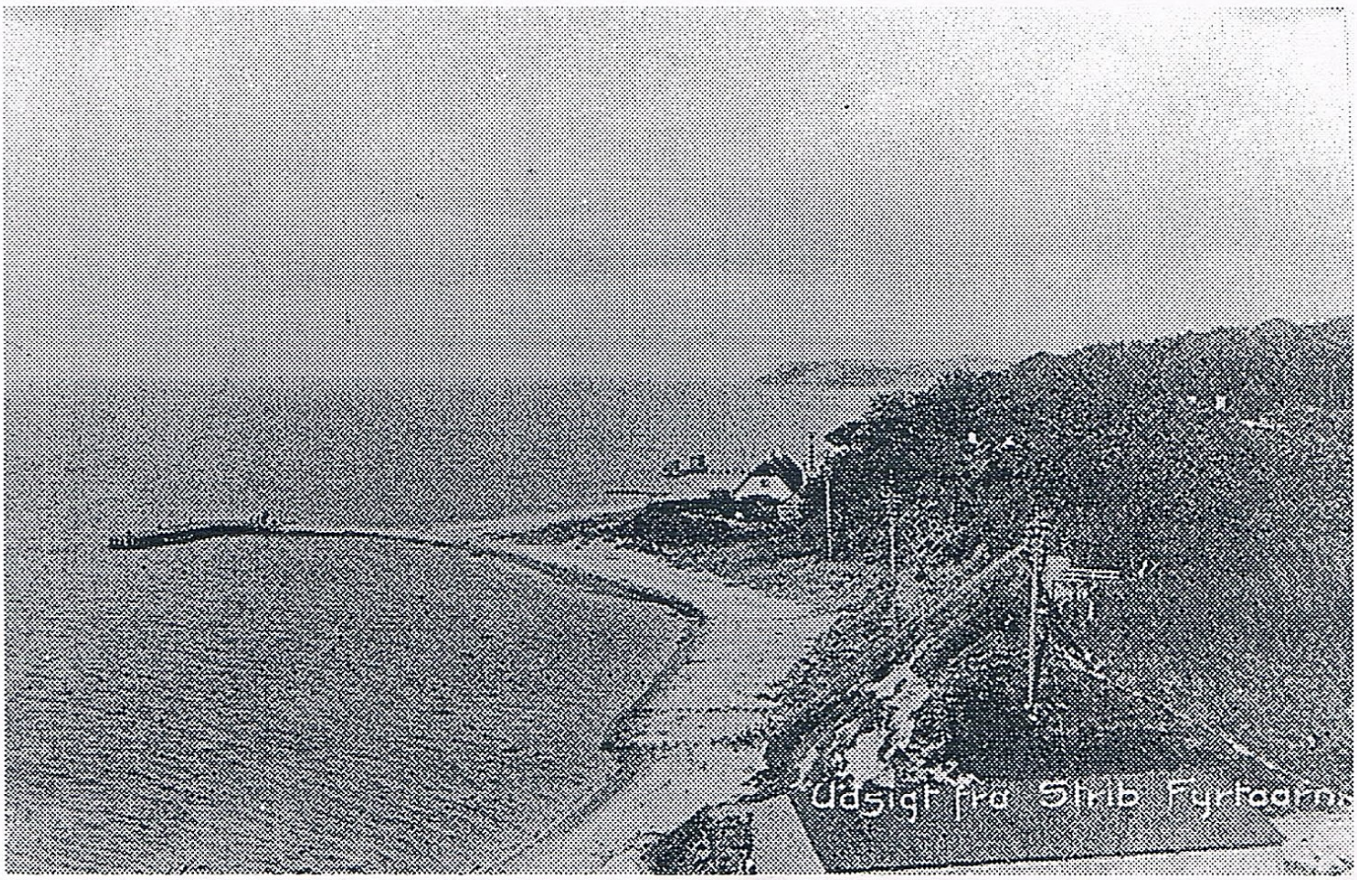

Udsigt fra Strib fyr; midt i billedet er bænken på udsigtspladsen"Brejdablik", og nederst ses taget på isbådehuset.

stod hotellet også af den mindre fra gammel tid "priviligerede kro", i dag Lille Sofiehøj samt en lang staldlænge, hvor man kunne få sine heste og køretøjer staldet op.
Badegæsterne havde gode værelser og et godt køkken samt underholdning af ugentlige koncert- og danseaftener. Publikum kom strømmende langvejs fra. En større motorbåd sejlede med passagerer mellem Fredericia og Nordenbro. Ellers kom man med DSB eller i private køretøjer.
En dejlig tur havde man ad Rolighedsvej. Netop i 1916 blev der nedrevet nogle gamle fæstehuse, som blev erstattet med villaerne nr. 3, 5 og 12. Hvor vi i dag har Rolighedsvej nr. 14 lå Brejdablik. Et dejligt udsigtsmål. Her var en halvrund bænk med ryglæn, hvorfra man havde den dejligste udsigt ud over bæltet med Fredericia, Trelde og Røjle Klint. Før man kom til denne havde man Solnedgangspladsen udfor nr. 5 med en strålende udsigt mod Strib bugt og Lyngs odde. Herfra førte en trappe ned til Hulvejen og Tjærepletten.
På torvedage i Fredericia kom frugtavlere fra omegnen kørende med frugt og grønsager. De staldede hestene op på hotellet og trak vognene ned til DSB-færgen. Om eftermiddagen kom de tilbage og stillede deres vogne langs med stationsforstanderhaven ud for nr. 38, 40 og 42 på Tjærepletvejen. Derefter gik de op på hotellet for at hente deres heste, og nu gik turen tilbage til deres hjemsted. En stor lettelse må det have været for disse frugtav-lere, da de fra 1923 kunne benytte den private færge ved Nordenbro.
Efter 1. verdenskrig blev Strib Badehotel et meget brugt udflugtssted for skolebørn med fri rejse med DSB. I begyndelsen foregik disse rejser i kreaturvogne med bænke opstillet, senere i de almindelige personkupeer. Fra Strib station gik nu vejen op til hotellet, hvor børnene i deres bedste tøj gik disciplineret to og to i række op til hotellet med blomsterpyntede faner. Her kunne børnene lege, og var det regnvejr, havde de dansesalen til brug. En kiosk på hjørnet af Nørre Alle og Vestergade havde på disse dage stor søgning.

Historien bag Nordenbro og Strib Færgegård.

De fleste stribboere ved jo nok i dag, hvor Nordenbro ligger, selv om den er ved at forsvinde i sandet, men sådan har det ikke altid været.
Frederik den Tredje ville sikre sine danske kyster og skabe nok en god overgang fra Fyn til Jylland.
Fredericia i det gamle Ullerup sogn blev anlagt som fæstning med volde og grave og fik navn efter kongen Frederik den Tredje.
Samme konge ville også anlægge et fæstningsanlæg på Fyn modsat Fredericia. Dette færgeanlæg fik navnet Sofie odde efter kongens dronning, men en fæstning som Fredericia blev her aldrig.
Nordenbro blev anlagt og samtidig et andet færgested længere mod Røjle Klint.
I 1916 stiftede jeg første gang kendskab til Nordenbro. Det var en stor bro med gennemløb og en tværbro for enden af denne. Vandet uden for denne var så dybt, at større både og skibe kunne lægge til der.
I 1923 fik vi den private bilfærge "Jyden", der skulle sejle mellem Strib og Fredericia, og den fik sin havn ved

Nordenbro, men for at havnen ikke skulle sande til, gav krigsministeriet tilladelse til at lukke gennemløbet på Nordenbros mole. Det skærmede færgelejet for sand, men nogle store tømmerstokke kom senere til syne og viste, at her havde der i sin tid været sejlads.

Lukningen af gennemløbet førte med sig, at sandet lagde sig på den anden side af molen, hvilket medførte, at man helt hen til midten af tresserne ikke kunne gå tørskoet langs stranden til fyret ved almindelig højvande. Fyrets grund var også så truet, at Fyrvæsenet lod slå høfder langs med dets grund, hvad man i dag kan se spor af.

For at fæstningsanlægget med sine mange skanser og broer kunne fungere, måtte kongen ansætte en privilegeret færgemand, der også kunne være kroejer, så han kunne give de rejsende husly om nødvendigt.

Den kongelig priviligerede færgemand havde sine rettigheder, men også sine pligter. Han skulle sørge for, at broer og færger var i tilstrækkelig orden, og at de nødvendige færgekarle var til rådighed, og han skulle uden vederlag transportere militær og personer i kongeligt ærinde gratis ligesom personer bosiddende i Fredericia og Strib, medens han kunne opkræve afgifter for

Den 2. juni 1835 tegnede den kendte marine- og portrætmaler C. W. Eckersberg en blyantstegning af Strib Nordenbro, med titlen "Udsigt over Lillebælt." (Kobberstiksamlingen, Statens Museum for kunst)

andre personer, vogne, heste og kreaturer samt gods.
Det skulle ikke have været nogen god forretning i begyndelsen, da overfarten Middelfart-Snoghøj var en konkurrent. Det synes, som om man en tid har haft fælles privilegeret færge- og kromand.
I 1793 blev bevillingen til færgemand Strib-Fredericia givet til Hans Chr. Dehlholm, Stoense på Langeland. Han var nu kgl. privilegeret færge- og kroejer i Strib til sin død i 1829. Han havde året før købt 235 td. land på Strib med bygninger, færgebroer o.s.v.
Han blev i 1829 efterfulgt af sin søn Anders Dehlholm, som døde i 1843.
Nu blev tredje generation Dehlholm ejer af færgeriet og kroen. Han oplevede 3-årskrigen 1848-50, som netop gav færgeriet Strib-Fredericia meget at bestille. Desværre blev Strib beskudt, og færgekroen brændte.
Atter skiftede Færgegården ejer i 1851. Denne gang hed færge- og kroejeren Hans Peter Schmidt, der var søn af en skibsreder fra Assens og selv skibskaptajn. Han indgik ægteskab i Vejlby med en niece til den forrige ejer, så færgeriet om man så må sige, blev i familien.
H. P. Schmidt fik også krigen at føle i 1864, men denne gang slap bygninger for skade, og kort tid efter oplevede Strib, at DSB`s tog fra Nyborg blev ført til Strib, hvor der blev etableret en stor færgehavn. Til Strib station skete der et stort frasalg af Færgegårdens jord, hvad matriklerne viser, og det fortsatte

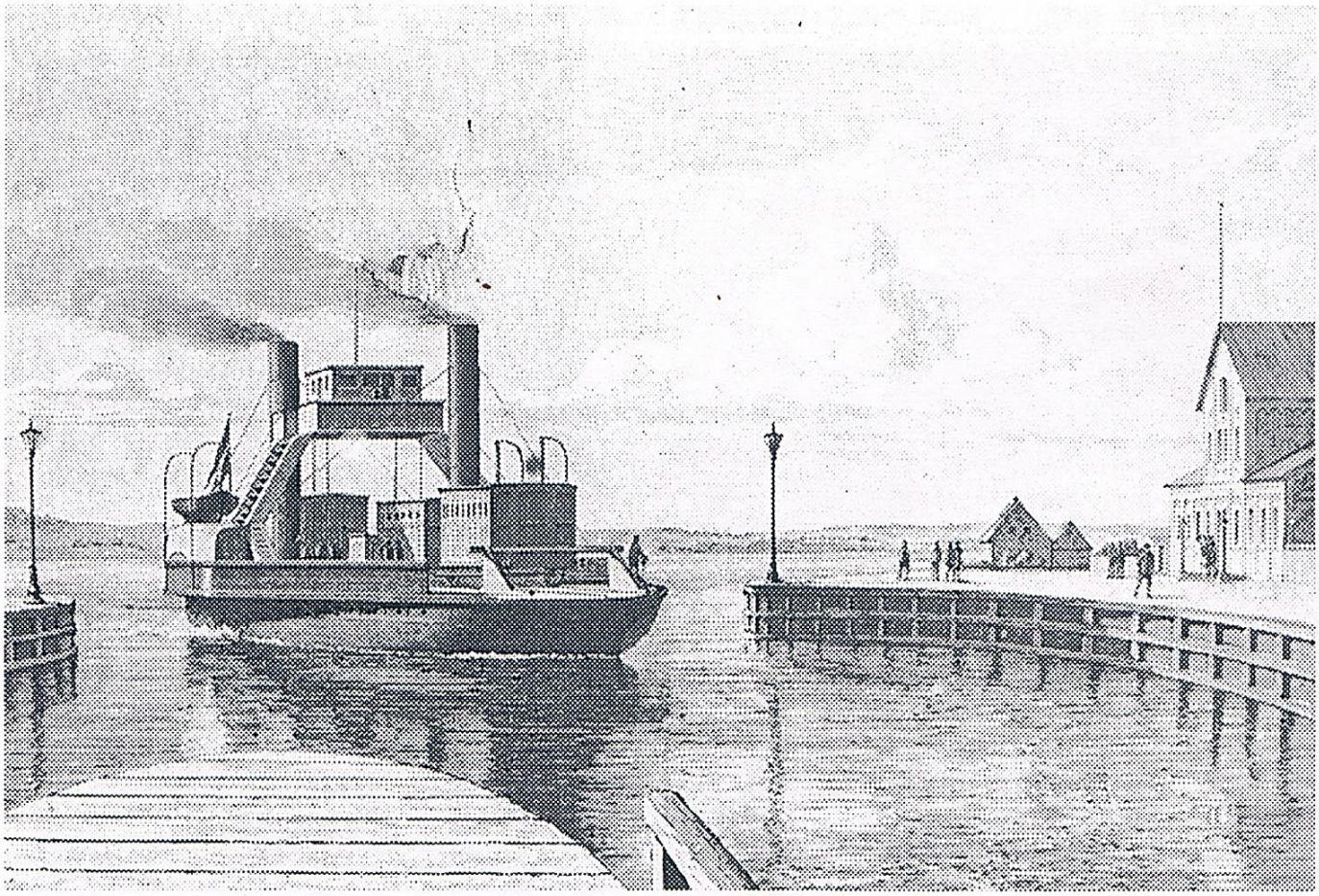

Stik fra Illustreret Tidende 1872 med den helt nye jernbanefærge "Lillebelt"; til højre ses Bagerhuset og den gamle banegård.

i de følgende år, hvor mange af DSB`s personale købte byggegrunde i Strib.
Befolkningsunderlaget i Strib var dog stadig lavt. Fra gammel tid boede de fleste, færgefolk som fiskere, på Rolighedsvej. De havde deres "sladrebænk" ved Nordenbro og på Solfaldspladsen på Rolighedsvej, i dag ud for nr. 5, 12 og 14, det gamle Brejdablik.
Her mødtes fiskerne og kunne fra Solfaldsbænken kigge ned på DSB`s skiftespor, der krydsede Hulvejen og fortsatte hen til Isbådehuset, hvis ene gavl gik ud til Nordstranden.
Der var også udsigt til Tjærepladsen med de mange skanser, deres tjæregryde og Tøjhuset for fiskeredskaber. Til venstre for det lå Bagerhuset, som hørte til Færgekroen. Her var der også udskænkning.

I 1884 døde H. P. Schmidt , men hans enke forblev på Færgegården endnu 14 år, hvor hun i 1898 solgte størstedelen af sine besiddelser matr. 1a Strib Færgegård.
Køberen var et konsortium bestående af personer fra Fredericia, Odense og Vejlby sogn. Af disse husker jeg brødrene Peder og Thomas Gulløv. Sammen med deres svoger murermester Johansen byggede de i de kommende år mange villaer i Strib, blandt andre Tårnvillaen.
Bagerhuset blev i 1898 solgt og nedrevet og gav plads for det nuværende Tjærepletten 40. Tøjhuset på Tjærepletten forfaldt og blev revet ned ca. 1920.
Da det omtalte konsortium med borgmester Scharling, Fredericia som for-

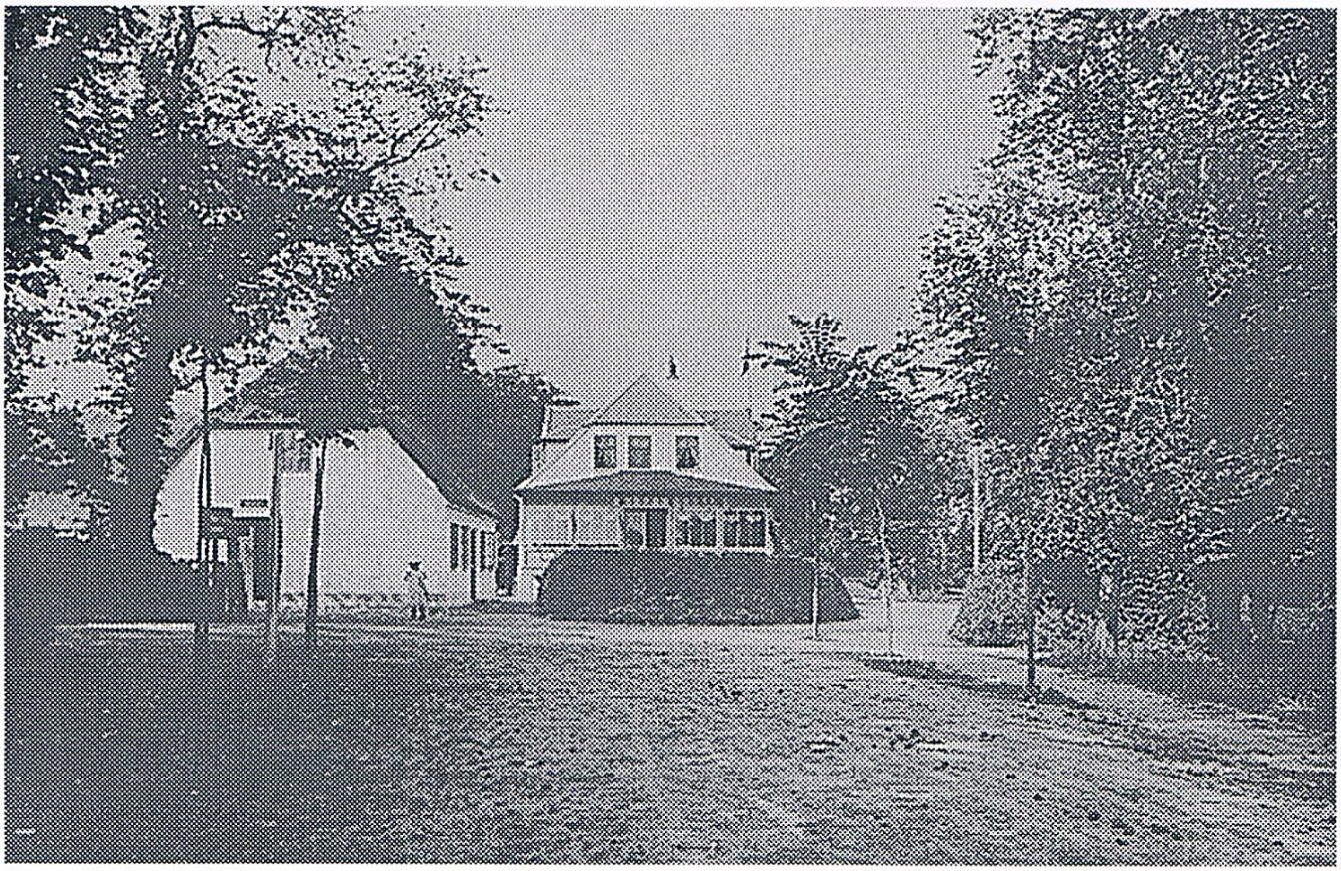

Strib Badehotel set fra Nørre Alle. Til venstre den kgl. privilegerede færgemandskro, nu Lille Sofiehøj, og den tilbyggede veranda.

mand, havde overtaget Færgegården, begyndte en omfattende modernisering, og i sommeren 1898 omtalte en beskeden annonce, at nu åbnes *"Strib Færgegaard. Kafé . Badehotel. Restaurant. 1. klasses køkken"*
Etablissementet blev straks en succes. Værten O. Åbye-Hansen var dygtig på restaurationsområdet, men alligevel måtte han allerede efter et år forlade hotellet , da han gik fallit.
I de følgende år skiftede hotellet flere gange værter som Laurits Nielsen, hvis kone var en meget dygtig kok, og Søren Hansen, der havde haft hoteller både i København og i Fredericia. Trods godt køkken og god og fornøjelig musikunderholdning , der gav mange gæster i sommertiden, blev det at være "hotelvært i Strib" ingen guldgrube.
Laurits Nielsen havde bygget mit nuværende hus Tjærepletten 42 som "Strib Landbohjem", men allerede efter et par års forløb måtte han forlade det, og nu blev hotelværten Søren Hansen ejer af det og brugte det som almindelig bolig. I 1917 købte min far det af ham.

Nu skete der for alvor forandring på Strib Færgegård, idet en af dets gæster, som havde fundet forkærlighed for Strib, *købte det i 1910. Det var forret*ningsfører for Danske Landmænds Ulykkesforsikringsforbund Harald Mynster. Selv byggede han sig en villa på Nørre Alle, nemlig Klintehuset, der da havde en meget stor have.
Færgegårdens areal var nu på 78 td land, og meget af det var skov. Birkeskov fra Vestergade mod jernbanen og granskov mod Nørre Alle. Ikke så underligt med villanavne som "Skovbo" og "Birkely".

Mynster ville drive hotellet "med streng moral" uden svir og kortspil, men heller ikke hans tid på Strib Færgegård var af lang varighed, idet han allerede i 1912 solgte Strib Færgegård til godsejer Kaas, som i 1909 havde købt Stribgården. Med den nye ejer kom der en god tid for Færgegården, der kunne tiltrække gæster langvejs fra blandt andet på grund af meget fine koncerter og skuespillere. Han ejede dengang det meste af Strib, og mange huse i Strib har matrikler, der viser, at de er udstykket fra Stribgården.

Jeg husker godsejer Kaas, der kom kørende fra Stribgården og staldede op på hotellet, hvorefter han gik ned ad Hulvejen med stok i hånd til stationen fulgt af sin hotelkarl Frederik bærende på hans taske i passende afstand.

En dejlig varm 1. pinsedag i 1919 skete der en katastrofe for Strib Badehotel. Godsejer Kaas havde afhændet hotellet i 1917 til hotelejer Henriksen. Hans søn Arne gik jeg i klasse med. Han og mine to legekammerater Erik og Frode Nordahl Christensen legede tit i den dejlige store have ned mod jernbanelinien, således også 1. pinsedags formiddag i 1919. Da klokken nærmede sig 12, gik *jeg hjem, men mine kammerater ville* lege lidt længere. Dårligt nok var jeg gået, før de tre drenge opdagede, at røgen vældede ud af døren på altanen ud mod Hulvejen. De løb straks ind og fortalte det. Man prøvede at slukke med spande af vand, brandvæsenet blev tilkaldt, men langsom brændte den store bygning ned, kun glasverandaen i den anden gavl blev reddet. Årsagen til branden skulle være en efterladt ikke slukket cigar i en sofa.

Feriesæsonen 1919 stod for døren, men hotellet havde restaurationskøkkenet i koncertpavillonen og Cottagen med værelser. Desuden kunne der lejes nogle værelser i byen. Hotellet blev bygget op igen, som det er i dag, hvor det hedder Sofiehøj. Sæsonen fortsatte som hidtil med fastboende feriegæster, koncerter og danseaftener.

I 1923 fik Strib Badehotel igen en ny ejer, idet hotelejer Henriksen solgte etablissementet til hotelejer N. B. Andersen, Farum. Denne prøvede at videreføre de populære fine koncertarrangementer, men interessen for dem svigtede, og danseballerne var heller ikke så stilige som tidligere. Samtidig forandrede danskernes ferievaner sig. Man byggede egne sommerhuse ved skov og strand i stedet for at lade sig indlogere på et hotel.

I 1942 blev hotellet solgt til husholdningsskole for Klejsgårds Husholdningsskole i Juelsminde ved Marie og Hans Hansen, men det blev straks beslaglagt af tyskerne.

Efter Marie Hansens død blev Cottagen og Koncertpavillonen nedrevet og gav plads for dejlige byggegrunde, medens selve hotelbygningen med have blev købt i 1968 af Ib og Søs Drasbæk, som ændrede hotellets navn til Sofiehøj.

Kilder: Oplysninger fra "Strib i færgernes og jernbanernes tid" af Åge Petersen.
Erindringer fra min tid i Strib, Anna Kierkegaard-Hansen f. Ungerskov.

I 1942 blev Strib Badehotel solgt til Klejsgaards Husholdningsskole, som derefter blev beslaglagt af tyskerne under 2. verdenskrig. Som "kompensation" holdt det tyske orkester lejlighedsvis koncerter for lokalbefolkningen på stranden.
(Udlånt af Lokalhistorisk Arkiv for Strib-Røjleskov sogn).

Malerier fortæller historie

På foreningens maleriudstilling i Sognegården kunne man se dette ejendommelige maleri - der var faktisk to næsten identiske - på en ca. 2 cm tyk egeplanke.
Den fint skårne kant er et snoet reb, der foroven slutter med et råbåndsknob, og i hjørnerne er der udskåret et marsvin. Egepladen er skåret af bådebygger og billedskærer August Ulriksen, der boede ved Strib fyr (nuv. Tjærepletten 34), hvor han havde sit bådeværft, som maleriet viser; Jylland ses i baggrunden.
Kunstmaleren Søren Brunoe (1916-1994), der var ven af familien, har malet billedet. Han kom hver sommer gennem ca. 35 år til Strib, hvor han logerede i træhuset på skrænten i "Trompeterhusets" have på Dæmningen 91. Søren Brunoe tabte sit hjerte til Strib, for som den original han var, befandt han sig godt i "originalernes reservat", som han kaldte Strib, og det kan der vel have været noget om dengang.
Søren Brunoe var født i København som søn af en skuespillerinde, Ellen Jansen og en forlagsdirektør. Han fik en grundig kunstneruddannelse, bl. a. i Paris. Hans første udstilling var i 1943. Omkring 1960 blev han kendt som marinemaler/skibsportrætmaler ved sin ansættelse ved flåden på Holmen, hvis mange togter, han deltog i. Det var ikke så mærkeligt, at han følte tilknytning til havet, for hans tiptipoldefar var kaperkaptajn, hans oldefar skipper og bedstefaderen maskinmester, og han selv lod sig som ung forhyre på skonnerten "Karen" fra Strib. Søren Brunoe fik mange venner i Strib, bl. a. familien Barløse og kollegerne William Hansen og Evald Herrik; især sidstnævnte hjalp ham, når drikkeriet tog overhånd, eller når huset på skrænten truede med at falde ned i stormvejr.
Søren Brunoe lånte også Herriks atelier til egne udstillinger.

K. F.

Udstilling i Strib Sognegård, februar 1996.
Foto: Erik Ulriksen
(Gave fra Poul Daugaard,
drengen er hans barnebarn).

En gammel regning

Denne gamle regning er af købmand R. B. Rasmussen, Østergade i Middelfart sendt til Gaardmand Jørgen Rasmussens enke i Rubæksmølle 24. marts 1890.
Regningen er i virkeligheden 54 cm lang, og slutsummen beløber sig til 84,42 kr. Der blev købt stort ind, for der skulle være bryllup på Rubæksmølle: i flæng kan nævnes 6 pd. kaffe og 1 pd. cikorie for 6,48 kr., 2 pd. figner til 60 øre, 1/4 dunk anchiovis til 1,75 kr., 2 pd. tobak og 1 kg cigarer for 6,30 kr, 2 pd. stearinlys til 1,40 kr., 6 fl. hvid rom, 10 fl. kirsebærvin, 5 fl. rødvin, 5 fl. muskatvin, 10 fl. gl. fr(ansk) vin, i alt for 24 kr. Brevpapir, en spand, sæbe, tændstikker, kakkelovnspulver og krydderier m.v. figurerer også på regningen.
Jørgen Rasmussens enke var Else Marie Hansen (Nyskov), der var kommet til Rubæksmølle, da hendes mand, Niels Mikkelsen i 1850 fæstede Møllegården. De fik to døtre, en døde straks efter fødslen, en anden døde som 12-årig af nervebetændelse. Da Niels Mikkelsen døde i 1878, giftede enken sig hurtigt igen - det var svært at undvære husbond - med Jørgen Rasmussen (Brogaard), men han døde allerede i 1884. Som tjenestedreng havde de i 1879 antaget en søstersøn til Jørgen Rasmussen, den 12-årige Rasmus Jørgen Clausen (Brogaard).

Nu i 1890 skal Rasmus Clausen så holde bryllup, og bruden er Karen Hansen (Nyskov), en niece til enken, så de to unge må have kendt hinanden fra de var børn. Rasmus og Karen Clausen fik seks børn, hvoraf datteren Ingrid og hendes mand, Frederik Nielsen, over-tog Rubæksmølle i 1939, det år da begge hendes forældre døde.
Ingrid og Frederik Nielsen fik fem børn, men i foråret 1941 gik Rubæksmølle ud af familiens eje, og familien byggede en ny gård oppe på bakken, d.v.s. ved nuværende Møllebakken/Toppen.

K.F.

Rasmus Clausen (22.1 1867-27.7 1939) og Karen Hansen (28.4 1867-2.1. 1939) Bryllupet var den 27. marts 1890, men fotoet er taget nogle år senere.
Foto: Sofus Christensen, Fredericia.
(Udlånt af af Ellen Nielsen, Strib)

Middelfart den 24/3 90.

REGNING

til Gmd Jørgen Rasmussens Enke
Kubæksmølle

fra R B Rasmussen

1890. DEBET

An 6 ℔ Kaffe	6.	30
" 1 " Cikorie	"	18
" 1 " Kandis	"	44
" 6 " hug Krystal	2,	28
" 6 " Stødt Melis	2	16
" 6 " [illegible]	[illegible]	[illegible]
" 1 Kd Petroleum	[illegible]	[illegible]
" 1 " Eddike	0.	45
" Perlesukker	0.	25
" 1 Pr galv Spand	1,	25.
" 1 Gras Lædersvæste	1.	00
" 1 ℔ Sago	0.	26.
Kr.	85,	42
Marts 29 Sr retour 1 Fe Rom	1	00
	84,	42

Betalt
for R B Rasmussen
M Eriksen

Da Billeshave Skovmølle brændte

Af Knud Madsen

Billeshave Skovmølle kan man nok finde nævnt, men ikke nærmere beskrevet i den lokalhistoriske litteratur om Vejlby-Strib kommune. Den er imidlertid flere gange omtalt i Middelfart Avis i forbindelse med brandstiftelse, og i det følgende skal gives et sammendrag heraf.

Møllen var ikke gammel som f. eks. Skærbæk og Rubæks møller, hvis historie i det mindste går tilbage til 1500-tallet. Den eksisterede endnu ikke omkring år 1800, og først den 21.3. 1859 dukker den frem via en annonce i Middelfart Avis: "*En kornfedet Griis staar til Salg i Billeshave Skovmølle. N. Knudsen.*"

Når man i nyere tid ser møllen omtalt er det altid som vandmølle; men faktisk bestod den af både en vand- og vindmølle. Møllens økonomi var tilsyneladende ikke den bedste, og den 28.1.1863 kan man i Middelfart Avis læse, at *"den Niels Knudsen tilhørende saakaldte Billeshave Skovmølle i Vejlby Sogn, bestaaende af en Vand- og en Veirmølle med Inventarium samt Bygninger og tilliggende Jordlod, Matr. Nr. 19 Litr. B, med Hartkorn 2 Skjp. 1 Fjdk. 1 1/4 Alb. (vil blive) stillet til Bortsalg ved 3 offentlige Auctioner"*

Møllen brænder.

Natten mellem 8. og 9. april 1863 nedbrændte Billeshave Skovmølles vind-mølle totalt. Stuehuset i nord, østre længe og vandmøllen i syd var ubeskadigede. Ejeren, den tidligere møller Niels Knudsen, boede nu som husmand på Eilskov Mark. Møllen havde stået ubeboet hele vinteren, og 4. auktion skulle finde sted den 10. april. Her bød en af møllens tidligere ejere, nu bosiddende i Jylland, på møllen; men tilbuddet var ikke antageligt, hvorfor en 5. auktion blev berammet. Brandstifteren var endnu ikke opdaget. Natten mellem den 3. og 4. august 1863 nedbrændte resten af Billeshave Skovmølle - to dage før 5. auktion skulle afholdes. Middelfart Avis var ikke i tvivl om, at de to brande var påsatte og

Det kunne have været - men det er ikke Billesha
Tegning af Poul Steffensen, (Carit Etlar: Dronnin

beretter: *"Det er, saa vidt vides, en Mand ved Navn Peder Andersen Tørring, der har bygget og eiet "Billeshave Skovmølle", og det synes som om Alt, hvad denne Mand saaledes har havt med at bestille, er forfulgt af Ildebrand. Hans første Eiendom her på Egnen var den Gaard, som Hørsvinger Rasmus Andersen i Kustrup nu eier. I Peder Andersen Tørrings Besiddelsestid brændte denne Eiendom en Gang og er siden, efter paany at være opført, atter brændt en Gang. Efter at have solgt denne Gaard, kjøbte han det saakaldte "Humlestedet" i Billeshave Skov, hvilket han beboede i nogle Aar, indtil han opførte et Huus paa en Hjørnelod, der hvor han senere byggede den nu ad to Gange nedbrændte Skovmølle. Dette Sted solgte han, men inden den nye Eier tog det i Besiddelse, gik det op i Flammer. Siden den Tid har han boet ved Flaskens bugt i en usse Fiskerhytte, der tilforn ikke har været beboet uden i Fisketiden. Det er nu et Spørgsmål om Ilden vil skaane denne Rønne og lade Peder Andersen Tørring beholde Tag over Hovedet".*

Endnu en brand.

Da det ikke lykkedes at finde nogen brandstifter, endte det med, at herredsfoged H. P. K. Møller i oktober måned af ministeriet fik bemyndigelse til at

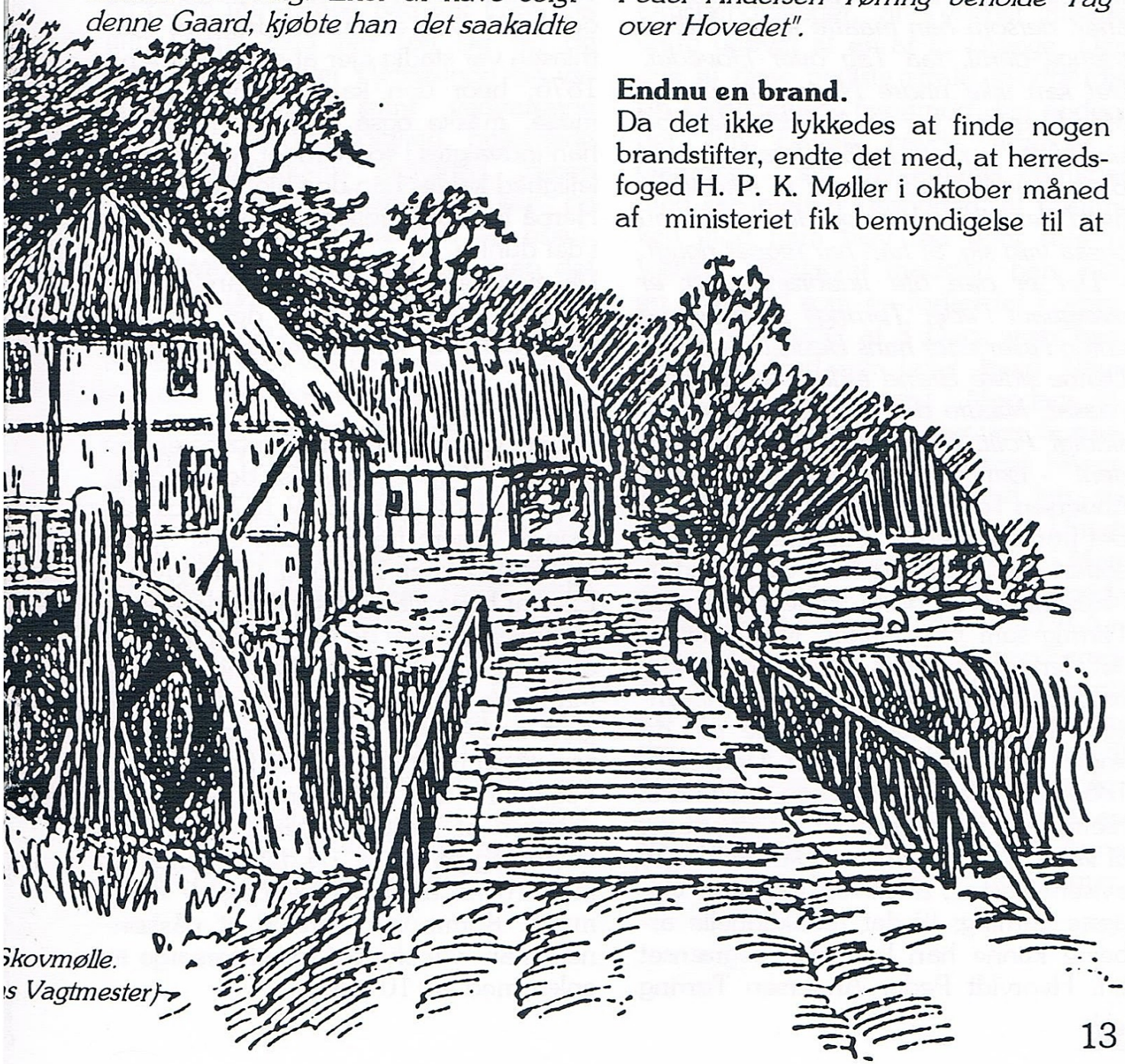

Skovmølle.
s Vagtmester)

udlove en dusør på 100 rigsdaler til den, der kunne afsløre den skyldige.
Den 26.11.1863 gik Middelfart Avis´ spådom i opfyldelse: Peder Andersen Tørrings hytte brændte, og avisen skrev bl. a.:
"Da Brand nu engang er hans Følgesvend, maatte det betragtes som et Spørgsmål, om Ilden ville skaane denne Hytte. Den har ikke villet det; i gaar omtrent Kl. 1 gik Hytten op i Luer, dog ikke mere, end at Ydermurene blev staaende, saa Peder Tørring kan snart atter, dersom han maatte komme til at trænge dertil, faa Tag over Hovedet. Det kan ikke undre Nogen, at denne Mand omtrent for et Aarstid siden lod sin Hytte og sit Indbo forsikre mod Brandskade - man kunde jo ikke vide, hvad der vilde skee, og det har jo nu ogsaa viist sig, at han har regnet rigtigt. - Det er den 6te Ildebrand, der er overgaaet Peder Tørrings Eiendomme enten i eller efter hans Besid-delsestid. - Denne sidste Brand tyder paa at være paasat. Maatte det nu lykkes et skarpsindigt Politi at opdage Gerningsmanden!" - Den følgende dag blev Peder Andersen Tørring fængslet.
Det fremgår med al tydelighed, at Middelfart Avis, hvis redaktør var Claudius Madsen, havde dømt Peder Andersen Tørring som brandstifter. Mærkeligt er det derfor, at avisen overhovedet ikke omtaler sagens videre forløb. Sandsynligvis fik man andet at tænke på, da krigen 1864 stod for døren. Den 1.12. 1864 blev Claudius Madsen indkaldt til hæren, og redaktionen blev overtaget af lærer B. Joh. Jensen. Han meddelte avisens læsere, at skolen var hans vigtigste gerning; til det redaktionelle arbejde kunne han kun afse begrænset tid. Hvorvidt Peder Andersen Tørring blev dømt som brandstifter, står altså indtil videre hen i det uvisse.

Møllen genopbygges.
I 1865 havde møllen fået ny ejer, Rasmus Mathiasen. I maj dette år blev våningshus og vandmølle i øst opført. Møllen havde en sigtekværn. Vandhjulet var 7½ alen. I oktober 1865 var en vindmølle under opførelse i nord på den gamle mølles brandtomt. Den blev bygget af nye materialer på grundmur, var ottekantet, vindfanget var 29 alen, og den havde en kværn. Rasmus Mathiasen var stadig ejer af ejendommen i 1876, hvor den kaldes Vejlby Skovmølle, måske også i 1879, hvilket år han indvalgtes i sognerådet. Ved denne lejlighed kaldes han dog blot husejer.
Herpå fortaber møllens historie sig igen i det dunkle.
Da ejendommen omtales i anden forbindelse i 1928 hedder det blot, at vandmøllen er forsvundet for en del år siden.

En redningsdåd.
Peder Andersen Tørring omtales endnu engang i Middelfart Avis; denne gang for det gode. Den 27.9.1875 kuldsejlede to fiskere fra Blanke Mark, Søren og Niels Hansen Lillelund, i Båringvig.
Efter at have klamret sig til bådens køl i en times tid, blev de observeret fra land af den nu 79-årige Tørring, Vejlby Mark, og hans svigerdatter. De to fik gjort en båd klar og bjergede fiskerne, som lå omtrent en halv mil fra land.
For denne dåd blev Tørring og svigerdatteren af justitsministeriet tilstået en belønning på 20 kr. og det følgende år med 10 kr. af Asperup-Roerslev kommune. Kommunen forstod at påskønne, man var sluppet for at forsørge to enker med ialt 10 børn.

"To tyverier"

Middelfart Avis 1.9.1883
og november 1869.

Til Advarsel.

Den 11te Juli kom Gaardeier Jørgen Jørgensen, Veilby Lundsbjerggaard, til mig i en temmelig ophidset Tilstand, og beskyldte min Tjenestedreng for at have taget hans Røgters Kniv og ituskaaret hans Røgterhus, samt fordrede, at jeg skulde istandsætte Røgterhuset og holde min Dreng paa mit Eget. Da min Dreng altid har vist sig tro og paalidelig i enhver Henseende og var meget ulykkelig, samt vedvarende forsikrede sin Uskyldighed, betvivlede jeg Beskyldningens Rigtighed. Sagen blev undersøgt af Politiassistenten, og det viste sig da, at Drengen var uskyldig. Røgterhuset var vel itu, men det saa mere ud til at være reven af en Ko, end at være skaaret med en Kniv; Røgterens Kniv var vel nok bleven borte, men han havde ikke set den hos min Dreng. Jørgen Jørgensens Omhu for hans Tjenestefolk er velbekendt, men han bør dog ogsaa have en lille Smule Agtelse for Naboens fattige Tyende, der kun eie deres Ære at holde fast paa, og ikke kunde støtte deres Anseelse til en halv Snes Tønder Hartkorn. Drengens Fader har ikke raad til at spilde Penge på en kostbar Retssag, og jeg har derfor troet at skylde Drengens Fremtid offentlig at fremstille den overilede Fremgangsmaade, for hvilken han har været udsat, og tillige til Advarsel for Andre om at vogte sig, da Jørgen Jørgensen i dette Tilfælde ikke har undset sig ved at fremsætte urigtige Beskyldninger uden at undersøge Sagen.

Brogaard, den 30te August 1883.

Lars Hansen.

Et Uhr.

I Fredags Aftes omtr. Kl. 8 opdagedes, at der samme Aften efter Kl. 5 var stjaalet et Uhr i Karlekammeret hos Gmd. unge Jørgen Hansen i Røile, der tilhørte Gaardens Tjenestekarl, Hans Mathiasen Jørgensen, under saadanne Omstændigheder, at Tyveriet maatte være udøvet af en af to Drenge. Den ene af disse beviste straks sandfærdig sin Uskyldighed, hvorimod den anden, der om Dagen havde arbejdet i Gaarden, i sin Benægtelse fremkom med saa megen Usandhed, at Mistanken mod ham blev saa godt som til Vished. Desuagtet modstod han med en Frækhed som en forfærdet Forbryder flere i Løbet af 3 Dage over ham foretagne Forhører (eller hvad Navn det kan gives), og først i Mandags Aftes, netop nogle Minutter før Sognefogden kom til stede for at tage Knægten under Behandling, tilstod han sin Skyldighed og kom frem med Uhret, som han havde gjemt i et Hegn i Marken, i Nærheden af hvor han passede Forældrenes Ko. - Drengen er 11½ Aar gl., er eneste Søn af skikkelige Forældre, men her er det, som det desværre saa ofte er Tilfældet, at Fædrenes Misgjerninger i ældre Slægtled gaa i Arv til Børnene; Drengen er nemlig en Sønnesøn af det her paa Egnen for omtr. en Snes Aar siden under Navnet Anne Pyttens saa berygtede Fruentimmer.

Aulby Skole - 40 år den 1. februar 1994

Nogle træk fra Aulby Skoles lange tilblivelseshistorie på baggrund af Vejlby-Strib sogneråds protokol

af P. S. Feddersen

(Aulby Skole 40 år 1954 - 1994)

I 1937 kom en ny skolelov, der skulle træde i kraft 1. april 1938, og i november 1937 forelå cirkulæret. I Vejlby-Strib kommunes landdistrikt fandtes der på daværende tidspunkt skolerne Stauerby, Røjle-Tårup, Vejlby Skov, Vejlby og Kustrup privatskole.

- Hvordan gennemføre den nye lov med bl.a. krav om undervisning i husgerning, træsløjd og gymnastik? - Hvad det sidste angår, forelå der en anmodning fra skolekommissionen og forældreråd om at lade børnene over 12 år få gymnastikundervisning i Røjle forsamlingshus, og at der snarest belejligt måtte blive afholdt et møde med amtsskolekonsulenten som taler.

I april 1942 havde sognerådet en drøftelse om den fremtidige ordning af skolevæsenet i kommunen. Man vedtog at anmode arkitekt Alfred Petersen, Fredericia, og ingeniør Bille Andersen, Middelfart, om at udarbejde planer og overslag til opførelse af to skoler i henholdsvis Aulby og Bøgelund. Ligeledes skulle der skaffes jord til byggeplads og til idrætsplads.

I maj samme år forelå der planer om køb af jord tilhørende sognefoged Jens M. Jensen og at ekspropriere jord tilhørende proprietær J. P. Jensen Saltø. Ligeledes skulle der udarbejdes detailplaner, og disse indsendes til godkendelse i undervisningsministeriet.

I september 1944 godkendes planerne om skoleidrætspladser ved Aulby og Bøgelund skoler, og at de må udføres som beskæftigelsesarbejde. Allerede i november samme år ønsker man at købe mere jord til den projekterede sportsplads ved Aulby Skole.

I januar 1945 godkender sognerådet tegningerne til skolerne.

Men det synes som om, en del beboere ikke er enige i sognerådets beslutning om at bygge to skoler. I hvert fald foreligger der i januar 1946 en skrivelse med 25 underskrifter. Man ønsker afholdt et offentligt møde i første halvdel af februar til drøftelse af kommunens skolebyggeri. Det blev fastsat til den 27. februar 1946 med arkitekten og amtsskolekonsulenten.

Resultatet blev vedtagelse af en afstemning, der skulle finde sted tirsdag den 18. juni 1946 og klargøre beboernes stilling til planen om bygning af to skoler eller til planen om en centralskole. Den sidstnævnte plan anbefales af 27 beboere med deres underskrift i et "opråb" til Vejlby og Røjleskov sognes beboere. Det udsendes i juni 1946.

Afstemningen fandt sted i Røjle forsamlingshus med 1090 stemmeberettigede. Der stemtes om to hovedskoler med beliggenhed i Aulby og Bøgelund og en centralskole med beliggenhed syd for Røjle, samt en forskole ved Aulby og en forskole ved Røjleskov. Der var 325 stemmer for opførelse af to skoler (53 %) og 283 stemmer for opførelse af en centralskole (46 %). Der var 2 ugyldige stemmer og 1 var blank. I alt stemte 611 (56 %).

Den 27. juni vedtog sognerådet i overensstemmelse hermed at fremme den tidligere vedtagne plan om opførelse af to 4-klassede skoler, henholdsvis i Aulby og Bøgelund, med tre lærerkræfter ved hver. I august foretog man placeringen af skolevæsenets lærere med lærer Hornbeck og læreren ved Vejlbyskov skole i Bøgelund og lærer Hansen, Vejlbyskov flyttes til Vejlby skole ved lærer Nielsens afgang.

Den 7. december 1946 forelå så endelig undervisningsministeriets godkendelse af kommunens skoleplaner. Den 7 november 1947 vedtog sognerådet at købe Søren Astrups ejendom, matr. nr. 15 v, til indretning af en forskole for Røjle-Tårup og Vejlbyskovs skoledistrikter.Året efter planlægges køb og istandsættelse af den tidligere forskole i Vejlby, og der oprettes en lærerindestilling ved samme. Den besættes 1952 med Fruensgaard. Endelig i februar 1952 vedtoges det at søge godkendelse til opførelse af hovedskolen i Vejlby med to klasseværelser, gymnastiksal, sløjdsal og skolekøkken. Den hidtidige skole bibeholdes som bolig for en lærer og til biblioteksslokale. Samme år i november foreligger undervisningsministeriets meddelelse om, at der må anvendes 240.000 kr. til vinterbyggeri i 1952/53 og 100.000 kr. til færdiggørelse i 1953/54, og der blev optaget de nødvendige lån. I januar blev der givet tilladelse til opførelse af førstelærerboligen ved skolen.

Endelig efter en lang og trang tilblivelseshistorie stod skolen færdig til at tage i brug den 1. februar 1954 med ansættelsen af arbejdsmand Hans Carl Hansen som pedel fra samme dato. Han havde i øvrigt været med til at opføre sin kommende arbejdsplads.

Aulby skoles inspektører:

1954 - 1960 Hans Hansen
1960 - 1971 P. S. Feddersen
1971 - 1982 Poul Graversen
1982 - Skjold Christensen

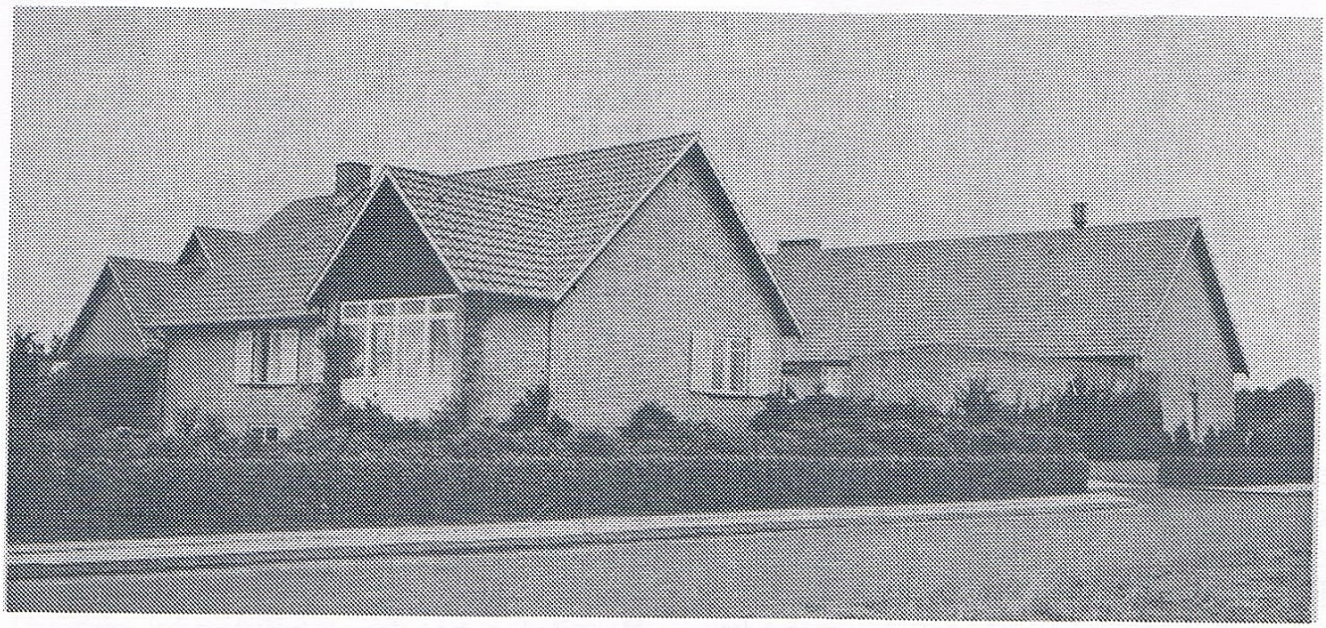

Aulby skole med inspektørboligen til venstre, 1950´erne

100 år blev det ikke

Af Henning Buhl

Vejlby brugsforening 1946-1985.

I 1946 kunne Middelfart Venstreblad fortælle om Vejlby brugsforenings 50 års jubilæum.
Avisens artikel er gengivet i Bavnen nr. 2/96, og den er forsynet med en efterskrift: "Det ville være dejligt, om der var en person, der ville fortælle Vejlby brugsforenings historie indtil lukningen 1. september 1985". Her er i hvert fald en, der vil forsøge:

I 1946, da foreningen fejrede sit 50 års jubilæum, var Chr. Sørensen foreningens uddeler. I 1951 afløstes han af Th. Thomsen, der bestred posten til sin alt for tidlige død i 1973.
Th. Thomsens efterfølger var Egon Kjær, der var uddeler i Vejlby brugs indtil 1984, hvor han blev afløst af Carsten Franck. Han var kun ansat i foreningen i meget kort tid, idet han allerede i marts 1985 blev afløst af Edi Frederiksen. Sidstnævnte kom fra Brugsen for Middelfart og Omegns Kvickly-butik.
I foråret 1985 havde man planer om at lave en fusion mellem de to brugsforeninger Vejlby og Middelfart, med fortsat drift af butikken i Vejlby for øje. Som det vil fremgå af det følgende, fik sagen en anden udgang.
I begyndelsen af 1980`erne kneb det for Vejlby brugs med at holde omsætning og rentabilitet, selv om mange andre butikker i området - både købmænd og brugsforeningsbutikker - havde måttet dreje nøglen om.
Foreningen var ikke insolvent, idet den havde en formue på ca. ½ mio. kr., fortrinsvis bundet i ejendommen.
Bestyrelsen i Vejlby brugs måtte se i øjnene, at tiden som selvstændig brugs var ved at rinde ud. For at sikre byen en brugsbutik, besluttede man at henvende sig til Middelfart med henblik på et fremtidigt samarbejde.
Bestyrelsen i Middelfart var positivt indstillet overfor fusionsplanerne, og der blev udarbejdet en fusionsaftale.
Bestyrelsen i Vejlby brugs var selvsagt fortalere for planerne, der i henh. til vedtægterne skulle konfirmeres på to ekstraordinære generalforsamlinger.
Det var ikke noget problem at få planerne godkendt af foreningens medlemmer. På to af hinanden uafhængige generalforsamlinger den 17. april 1985 blev aftalen godkendt - på begge møder med 55 ud af 56 afgivne stemmer.
Den side af sagen var hermed i orden.
Edi Frederiksen skulle ifølge planerne fortsætte som uddeler i Vejlby brugs med reference til ledelsen i Middelfart.
På Middelfart brugs` ordinære generalforsamling den 26. marts 1985 blev planerne omtalt og debatteret. Der var røster såvel for som imod planerne.
Den første ekstraordinære generalforsamling afholdtes den 24. april. Der var kun ca. 40 deltagere til mødet. Efter en debat blev fusionsplanerne nedstemt, 22 stemmer imod, 17 for.
Mange medlemmer i Middelfart brugs var dog stadig af den opfattelse, at en fusion ville være af det gode.
Disse medlemmer foranstaltede med udgangspunkt i vedtægterne en ny ekstraordinær generalforsamling. Dette møde blev afholdt på Kongebrogården den 30. maj 1985.
Der var stort fremmøde. Ca. 160 medlemmer var kommet til stede, og der var stor debatlyst.
Resultatet af den afsluttende afstemning blev imødeset med spænding. For at få gyldighed skulle forslaget mønstre 2/3 af de afgivne stemmer.

90 medlemmer (57%) stemte for forslaget, 68 (43%) stemte imod. Forslaget blev således ikke vedtaget og bortfaldt. Vejlby brugsforenings skæbne var hermed beseglet. Edi Frederiksen passede sit job som uddeler frem til 1. september 1985, hvor foreningen trådte i likvidation.

I løbet af sommeren var bestyrelsen for Vejlby brugs kommet til den konklusion, at hvis man ville sikre Vejlby en butik, måtte man sælge anlægget til en person, der ville drive forretningen videre på privat basis, en købmand.

Efter at en stor del af varelageret var afhændet til medlemmerne til favorable priser, blev ejendom og restlager solgt til Birgit Hansen, Middelfart. Hun var uddannet i en brugsforening, og hun åbnede sin købmandsbutik den 3. september 1985.

Ifølge vedtægter for Vejlby brugs kan et evt. overskud i forbindelse med en likvidation ikke udloddes til medlemmerne. Der blev, da det hele var udredt, et pænt beløb til overs. Ifølge bestyrelsens bestemmelser kom Vejlby plejehjem, Vejlby missionshus, Røjle forsamlingshus m. fl. i betragtning.

Desværre "holdt" Birgit Hansens købmandsbutik kun et par år, før den måtte give op. Ejendommens ubenyttede butiksafsnit er ikke en pryd for Vejlby.

Vejlby brugsforening nåede altså ikke at fejre 100 års jubilæum - men 89 år er vel også en pæn alder, når man går bort med hæder.

Kilder: Forhandlingsprotokoller fra Vejlby og Middelfart brugs. Samtale med Vejlby brugs´ sidste formand, gårdejer Johannes Petersen, Kildegaarden, Vejlby.

Uddeler Christian Sørensen (uddeler fra 1916-51) står i døren til brugsforeningen, o. 1942. (Udlånt af Hakon Sørensen, Middelfart).

Fiskeskindsfabrikken i Strib

fortalt af: *Arne Schmidt Andersen.*

"Østerhus".

Ejendommen Vestergade 86 (indtil for nylig K-Marked) har haft en omtumlet tilværelse. Oprindelig var der forsamlingshus og afholdsrestaurant, senere kom der lejeboliger og supermarked, og nu er der forretninger. I bagbygningen, der har front mod Rørkærsvej, har der været fiskeskindsfabrik, tæppefabrik og dampvaskeri, og nu er den indrettet til lejligheder.

Afholdsrestauranten hed "Østerhus", og mange kalder stadig ejendommen for "Østerhus".

Brødrene Lyth.

I begyndelsen af anden verdenskrig flyttede to brødre, Carl og Charles Lyth til Strib. De havde fået en ide, som de mente kunne realiseres i Strib. Der var jo krig og besættelse, og det medførte, at der var mangel på mange råstoffer. De krigsførende lande skulle bruge uanede mængder til deres krigsførelse. Der var også mangel på læder og skind - sandsynligvis blev størstedelen af den danske produktion sendt til Tyskland.

Fabrikkens personale. Stående bagest: Verner Schmidt Nielsen, Laurids Andersen, (?), A.Miltoft, Davidsen, (?), Franz Otto Larsen. Stående midterrække: Carl og Charles Lyth, (?), Robert Vest, foran ham Marie Hansen, fru Søgaard, Louise Hansen, Marie Lillelund, (?) Augusta Jensen, (?), Britta Hansen, bagved (?), Kaj Ørum Skjoldborg og Mortensen. Siddende: Fru Ludvigsen, skjult (?), Nancy Knudsen, (?), Annelise Søgaard, Astrid Hansen, Søren Lund, Brønse, Oscar Holstebro.

Damerne spiler skindene ud før tørring.

Brødrene Lyth havde fået den tanke, at man kunne lave et erstatningsprodukt for skind ved at bruge de fiskeskind, som ellers blev brugt til minkfoder. De lavede nogle forsøg og fandt en metode til at garve fiskeskind, så de kunne bruges til sko, tasker, punge m.v.
De købte ejendommen "Østerhus" i Strib og byggede den om, så den kunne bruges som fiskeskindsfabrik.
Carl Lyth var direktør og tog sig af køb, salg og regnskab, mens Charles Lyth blev produktionsleder.

Fiskeskindsfabrikken.
Den 8. april 1943 fik "Nordisk Læderfabrik" skøde på ejendommen, og den 31. juli 1944 blev ejendommen overdraget til "A/S Nordisk Læderfabrk, Strib". Skindene blev indkøbt fra de store fiskerihavne. Det var specielt fladfisk og havkat, der blev brugt, og

Tromlen er i gang.

det viste sig, at havkatteskindene var mest egnede. De var forholdsvis stærke, og efter garvningen fik de en smuk farve.
Når fiskeskindene ankom til fabrikken, blev de først lagt i en stor tromle med garversyre, og i et døgn blev de kørt rundt i tromlen. Denne proces stod Robert Vest for.
Herefter blev skindene spilet ud og skrabet og lagt til tørring, og efter tørringen kom de i en presse, og skindene blev blanke og smukke.
Det videre arbejde bestod af pakning og forsendelse til de virksomheder, der fabrikerede sko, tasker, tegnebøger, punge m.v. af det utraditionelle materiale. Rødspætteskindene var ikke stærke, og man sagde, at når en ung pige havde danset en nat med sådanne sko, var der ikke meget tilbage om morgenen.
Fiskeskindsfabrikken var en farlig arbejdsplads, og en dag skete en frygtelig arbejdsulykke. En arbejder, Søren Lund, var ved at rengøre pressen, der var delvis fodbetjent. Mens han havde hånden inde i pressen for at rengøre den, kom han ulykkeligvis til at træde på den kontakt, der aktiverede pressen, og han fik revet venstre arm af.
Der var gode penge i fiskeskindene, og produktionen blev stadig øget. Der blev udvidet, og der blev ansat flere og flere medarbejdere, så der til sidst var over 30 ansatte. Kvinderne var i overtal, og arbejderne kom både fra Strib, Middelfart og Fredericia.
Da krigen sluttede, fortsatte produktionen, for det varede længe inden situationen var normal, og først sent i 50`-erne blev afsætningsmulighederne så dårlige, at fabrikken lukkede.

I 1960 blev ejendommen købt af N. Thyssen Gram, som etablerede en tæppefabrik. Han havde den til 1963. En overgang var der derefter dampvaskeri, men det gik heller ikke. I 1965 købte købmand Johannes Rasmussen ejendommen og indrettede K-Marked i bygningen mod Vestergade, mens han brugte den anden bygning som lager. Han afhændede den i 1994.

Sang ved fabrikkens personalefest.
Her er gengivet 5 af i alt 9 vers.

Melodi: Jeg er havren...

Og den onde fiskermand med net
tog mig sent en aften i et dræt.
Flået blev jeg, og mit arme skind
kom til Strib og skulle garves ind.

Der man nemlig ved, at spættens skind
kan fortrylle hvert et pigesind.
Når det genopstår i al sin pragt
står det fint til pigens smarte dragt.

Manden, som fandt ud af denne sag,
sidder her iblandt os just i dag.
Manden, som fandt på det fine nyt,
det er nemlig selveste Carl Lyth.

Hele verden ved, at spættens ry
stammer fra den lille fynske by,
som omtrent forglemt ved bæltets bred
kæmpede mod ubemærkethed.

Lille spætte, det er sandt at vi
gjorde livet dit så brat forbi.
Men betænk, at du er liv og brød,
mange sjæle lever - ved din død.

F.F.

FORENINGSNYT:

Den nye formand, Skjold Christensen har ordet:

Mindesmærkerne uden for Middelfart by.

I dette nr. af Bavnen er vedlagt en folder over mindesmærkerne i kommunen uden for Middelfart by. Den er blevet til på initiativ af Kirsten Fauk.
Folderen dækker den del af kommunen, der ikke er omtalt i folderen MINDES-MÆRKER I MIDDELFART, der udkom i 1995.
Folderen har kunnet realiseres via en bevilling på kr. 5.000, - fra Middelfart Industriforenings Fond, og der skal lyde en stor tak til Middelfart Industriforenings Fond og Kirsten Fauk.

BAVNEN

Det blev nævnt på generalforsamlingen, at man overvejede fremover at lade Bavnen udkomme to gange årligt mod nu tre gange.
Vi har drøftet spørgsmålet i bestyrelsen og er nået frem til, at Bavnen fremover udkommer to gange årligt i månederne februar og september. Det samlede sideantal for de to numre vil være det samme som tidligere for tre numre.
Vi håber på forståelse for dette skridt. Med to numre pr. år får redaktøren en bedre arbejdsrytme, der bliver plads til længere artikler og flere fotos, og det bliver formentlig lidt billigere for foreningen.

FORENINGENS ARRANGEMENTER I 1997

Mandag d. 21. april
kl. 19.30
Aulby skole
Skolebiblioteket

VEJLBY KIRKES EJERE OG PRÆSTER.
Museumsinspektør Harriet Hansen fra Middelfart museum har fundet mange spændende ting frem om Vejlby kirkes ejere og de mange præster, der har været tilknyttet kirken. Da Vejlby kirke var Vejlby-Stribs eneste kirke frem til 1910, må emnet interessere os alle , uanset om vi i dag hører til Strib, Røjleskov eller Vejlby kirker.

Mandag d. 22. september
kl. 19.30
Aulby skole
Skolebiblioteket

FATTIGGÅRDE PÅ LANDET - SPECIELT "FÆLLESHÅB".
Maria Rytter fra Odense er en meget efterspurgt foredragsholder om emnet: Fattigforsorg. Heldigvis for os har hun også forsket i "Fælleshåb" på Bogensevejen, som var den fattiggård, Vejlby-Strib sendte sine gamle, syge og fattige til. Maria Rytter vil bl.a. vise en video om "Fælleshåb" og fortælle om sine interviews med tidligere fattiglemmer derfra

---

Mandag d. 17. november
kl. 19.30
Strib Idrætsefterskole
Strandvejen 226
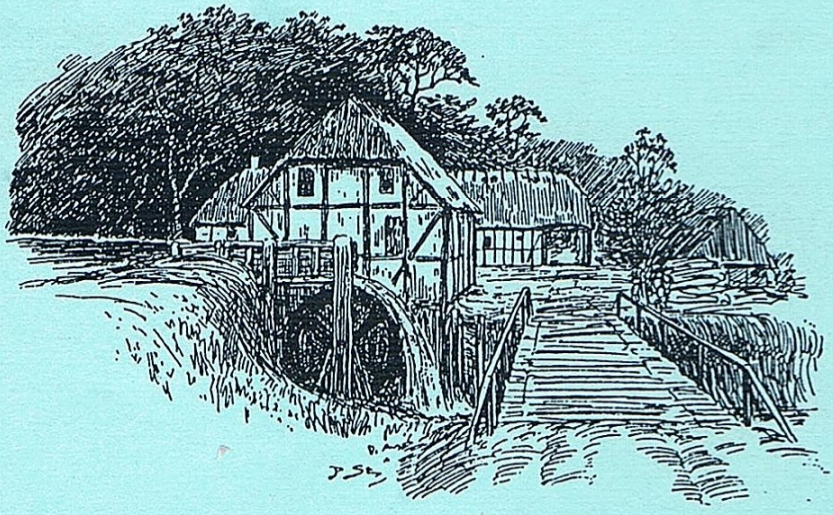
GENERALFORSAMLING OG HVORDAN TALER MAN PÅ FYN?
Børge Jensen fra Tommerup har altid interesseret sig for fynske dialekter, og vil først fortælle om den nordvestfynske dialekt: Middelfart-jysk. Derefter vil han bevæge sig rundt i det øvrige Fyn. Vi har fået Børge Jensen anbefalet som en morsom og underholdende foredragsholder